

KORONA ER IKKI AT SKEMTA VIÐ

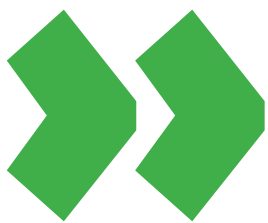
Eg kendi meg lítlan, tí eg eri ungur og frískur, men knappliga lá eg har og hevði tørv á ilt. Eg var tann yngsti koronusjúklingurin, ið lá innlagdur á sjúkrahúsum, sigur 24 ára gamli Jón Larsen, sum er ovfarin av, hvussu illa sjúkur hann varð av koronu og sum nú ávarar onnur um at taka koronusmittuna í álvara

ANNIKA KUNOY IM
ANNIKA@SOSIALURIN.FO

Tá 24 ára gamli Jón Larsen ein fríggjamorgunin fyri einum mánaði síðani vaknaði, hevði hann eitt sindur ilt í búkinum. Hann hevði verið í býnum kvøldið fyri, og tí hugsaði hann, at hetta bara vóru avleiðingar av tí. Hann fór upp og til arbeiðis. Dagin eftir helt búkilskan á, men eftir at hann hevði fingið sær upp í koppin av kaffi, minkaðu sjúkutekini. Tá vikuskiftið var um at vera av, og sunnunáttin kom, vaknaði hann um náttina við fepri, og allur kroppurin skalv.

– Eg var eitt sindur illa fyri og orkaði illa at ganga trappurnar. Tá eg síðani fekk mær nakrar bingokúlur seinni um dagin og einki smakkaði, hugsaði eg, at hetta vóru koronu-sjúkueyðkenni, og tí fór eg og lat meg kanna fyri koronu og síðani í sóttarhald, sigur Jón Larsen.

Tá hann fekk boð um, at hann var testaður positivur fyri

Tað kendist, sum lunguni tiptust, og tað strammaði um bringuna. Eg tivaði og varð pøstur. Tá varð eg bangin, sigur hann frá

koronu, gjørdist hann eitt sindur stúrin.

– Eitt sindur av angist kom á meg, tá eg fekk boðini, men eg hevði tað fínt tá, og eg hugsaði, at hetta kendist, sum eitt milt forkøllsi, og at eg óivað kom á fótur aftur, tá vikan var av, greiðir hann frá.

Jón Larsen býr í Keyp-

mannahavn, har hann lesur spanskt mál og mentan á triðja semestri. Í frítíðini arbeiðir hann á Bootleggers Beer Bar á Amager og er nógv saman við vinfólki, sum eisini lesa í Keypmannahavn.

Fyrstu dagarnar hevði Jón Larsen ongan lukti- ella smakksans. Enn veit hann ikki, hvussu hann hevur fingið smittuna, tí hann hevur ansað sera væl eftir sær við at vera í masku, spritta væl og halda frástøðu.

– Eg arbeiði í eini barr, men har eru vit í masku, spritta væl og halda viðmæltu frástøðuna, so tað er nokk ikki har, eg eri smittaður. Eg havi verið saman við vinfólki, men eingin teirra var ella er vorðin smittaður síðani. Eg ímyndi mær, at tað kanska er onkur, sum eg havi gingið framvið, sum hevur smittað meg, men eg veit tað ikki, sigur hann umhugsin.

Tá hann varð staðfest positivur við koronusmittuni, varð ringt til tey fólkin, sum hann hevði verið saman við seinastu fimm dagarnar, so tey kundu lata seg kanna.

Verður illa fyri

Tveir dagar seinni vaksur fepurin, og Jón varð illa fyri.

– Tað kendist, sum lunguni tiptust, og tað strammaði um bringuna. Eg tivaði og varð pøstur. Tá varð eg bangin, sigur hann frá.

Hann hevði fingið viðmælt frá onkrum, sum fyri hevði havt koronu, at vaporisera lunguni við dampi, og tað hjálpti eitt sindur.

– Men so fekk eg ein høgán fepur á 40,2 í fleiri dagar, og tá varð eg so mikið illa fyri, at eg orkaði ikki at hugsa um, hvussu eg andaði. Eg orkaði einki, sigur hann álvarsliga

– Tað eru umleið fimm fet at ganga úr songini hjá mær og inn á vesið. Men bara hasi fimm fetini mátti eg samla mær mót til og hvíla meg í tíggu minuttir, eftir eg hevði verið á vesinum. Eg hevði eina vatnflösku, og eg royndi at drekka nokk av vætu, men eg orkaði bara at fylla hana, tá eg kortini mátti upp og inn á vesið, sigur Jón Larsen, sum annars er ungur, frískur og væl fyri.

– Eg orkaði einki at eta hesar

dagarnar, men eg havi føroyskar grannar, sum onkuntíð keyptu mær okkurt at drekka, sigur hann.

Hesar dagarnar lá hann einsamallur í 18 fermetra íbúð síni á Amager og varð sera illa sjúkur við høgum fepri.

– Hini vóru úti og hugnaðu sær, og eg orkaði ikki reisa meg upp. Tað kendist, sum eg ikki eksisteraði. Eg var bara. Og tað var deprimerandi, sigur hann um hesa tíðina, hann lá sjúkur

